

## ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΑΘΙΑ (έκδ. Beckby)

### Μέρος δεύτερο

#### I. Αγαθίου Σχολαστικοῦ (297)

Ἦιθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὀππόσος ἡμῖν  
 ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.  
 τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν ὁμήλικες, οἷς τὰ μερίμνης  
 ἄλγεα μυθεῦνται φθέγματι θαρσαλέῳ,  
 παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα καὶ κατ' ἀγυιάς  
 πλάζονται γραφίδων χρώμασι ρεμβόμενοι·  
 ἡμῖν δ' οὐδὲ φάος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελάθροις  
 κρυπτόμεθα ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμεναι.

#### II. Τοῦ αὐτοῦ (299)

«Μηδὲν ἄγαν» σοφὸς εἶπεν· ἐγὼ δέ τις ὥς ἐπέραστος,  
 ὥς καλός, ἠέρθην ταῖς μεγαλοφροσύναις,  
 καὶ ψυχὴν δοκέεσκον ὅλην ἐπὶ χερσὶν ἐμεῖο  
 κεῖσθαι τῆς κούρης, τῆς τάχα κερδαλέης·  
 ἢ δ' ὑπερηέρθη σοβαρὴν θ' ὑπερέσχεθεν ὄφρ' οὖν  
 ὥσπερ τοῖς προτέροις ἦθεσι μεμφομένη.  
 καὶ νῦν ὁ βλοσυρωπός, ὁ χάλκεος, ὁ βραδυπειθής,  
 ὁ πρὶν ἀερσιπότης, ἥριπον ἐξαπίνης·  
 πάντα δ' ἑναλλα γέγοντο· πεσὼν δ' ἐπὶ γούνασι κούρης  
 ἵαχον· «Ἰλήκοις, ἦλιτεν ἡ νεότης».

### III. Παύλου Σιλεντιάριου (300)

Ὁ θρασὺς ὑψαύχην τε καὶ ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων

κεῖται παρθενικῆς παίγνιον ἀδρανέος·

ὁ πρὶν ὑπερβασίῃ δοκέων τὴν παῖδα χαλέπτειν,

αὐτὸς ὑποδμηθεὶς ἐλπίδος ἐκτὸς ἔβη.

καὶ ῥ' ὁ μὲν ἱκεσίοισι πεσὼν θηλύνεται οἴκτοις·

ἡ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἄρσενα μῆνιν ἔχει.

παρθένε θυμολέαινα, καὶ εἰ χόλον ἔνδικον αἶθες,

σβέσσον ἀγνηορίην, ἐγγὺς ἴδες Νέμεσιν.